

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 267/09-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť C. H., D., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia bližšie neurčeného základného práva uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 132/2009 z 27. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. H. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2009 doručená sťažnosť C. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie bližšie neurčeného základného práva uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 132/2009 z 27. mája 2009.

Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uvádza, že 6. marca 2009 Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) zamietol jeho žiadosť o povolenie obnovy konania.

Po vyhlásení uznesenia bol sudcom poučený, že sa môže proti rozhodnutiu okresného súdu odvolať *„na mieste, alebo do troch dní od doručenia rozsudku“*. Po doručení rozhodnutia okresného súdu sťažovateľ *„promptne podal písomnú sťažnosť ku Krajskému súdu v Banskej Bystrici“*.

Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola zamietnutá uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 132/2009 z 27. mája 2009 z dôvodu oneskoreného podania. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva skutočnosť, že sťažovateľovi bolo uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania oznámené na verejnom zasadnutí 6. marca 2009, *„na ktorom bol prítomný aj odsúdený“*. Podľa odôvodnenia uznesenia krajského súdu sťažovateľ na tomto pojednávaní po poučení o opravných prostriedkoch vyhlásil, *„že sa vyjadrí v lehote troch dní“*. Samotnú sťažnosť proti uzneseniu však sťažovateľ podal až 31. marca 2009, teda podľa názoru krajského súdu oneskorene. Krajský súd oprel svoj právny názor o ustanovenia § 187 ods. 1 a § 179 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ uznesenie krajského súdu označil za *„absurdné a zavádzajúce“*.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ žiada ústavný súd, aby *„po preskúmaní mojej sťažnosti nariadil Krajskému súdu v B. Bystrici vo veci konať, pretože u mojej osoby k oneskoreniu nedošlo, skôr tu Kraj. súd úmyselne a jednostranne vybavil záležitosť v prospech Okr. súdu vo Zvolene a to spôsobom, ktorý priamo predkladám Ústavnému súdu, čím sa právom cítim dotknutý.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti.

Sťažnosť sťažovateľa neobsahuje kvalifikovaný návrh rozhodnutia vo veci samej, ktorý by bol vymedzený presne, určito a zrozumiteľne. Sťažovateľ v rámci odôvodnenia sťažnosti síce formuluje požiadavku, aby ústavný súd „*nariadil Kraj. súdu... konať*“, čo by vzhľadom na celkový obsah sťažnosti bolo možné považovať za návrh rozhodnutia, avšak aj v prípade akceptácie takto neurčito vymedzeného petitu sťažnosti je nutné konštatovať, že tento po obsahovej stránke nezodpovedá požiadavkám zakotveným v § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V prvom rade je závažným obsahovým nedostatkom petitu brániacim meritórnemu preskúmaniu sťažnosti absencia akékoľvek označenia základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré mali byť uznesením krajského súdu porušené. Označenie porušených základných práv alebo slobôd sťažovateľa sa nenachádza v celom obsahu sťažnosti.

Ústavný súd ďalej k zákonom požadovaným náležitostiam sťažnosti uvádza, že formulácia časti sťažnosti, ktorú je možné považovať za návrh rozhodnutia vo veci samej, je v danom prípade neúplná, keďže sťažovateľ sa domáha iba rozhodnutia o uložení povinnosti krajskému súdu vo veci konať bez návrhu na vyslovenie porušenia základných práv alebo slobôd. Ústavný súd tu poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov predpokladá nález ústavného súdu o porušení základných práv alebo slobôd (napr. IV. ÚS 251/04).

Sťažnosť v nadväznosti na už uvedené neobsahuje ani návrh na zrušenie uznesenia krajského súdu po prípadnom konštatovaní zásahu do základných práv sťažovateľa. Zároveň ústavný súd konštatuje, že návrh neobsahuje presnú identifikáciu rozhodnutia (spisovou značkou všeobecného súdu), ktoré má ústavný súd preskúmať.

V celom obsahu sťažnosti sťažovateľa nie je namietaná neústavnosť uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ poukazuje len na „porušenie zákona“, resp. „protizákonnosť“ rozhodnutia, ako aj na to, že rozhodnutie je „absurdné a zavádzajúce“.

K návrhu na začatie konania je tiež podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde potrebné pripojiť splnomocnenie na zastupovanie v konaní, ktoré musí byť udelené advokátovi. Sťažovateľ takéto splnomocnenie ústavnému súdu nepredložil a ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009